

En hifi-novelle:

– Har De tatt medisinen Deres, Solstad?

Tekst og foto: Roy Ervin Solstad

Han kikket på meg med en oppgitt mine. Legen som satt der på den andre siden av det pertentlig ryddede skrivebordet var et sted i siste halvdel av 60-årene. De små brillene han brukte når han leste legejournaler holdt han i høyre hånd, og selv om han neppe var særlig mye høyere enn meg selv, var forskjellen på stolen min og hans såpass at han kikket ned på meg.

Jeg hadde blitt innbrakt kvelden før. Både naboer, venner og ikke minst min kone hadde med stor bekymring sett hvordan jeg, en mann i min beste alder, i deres øyne hadde mistet den siste rest av forstand. Riktignok var de fleste av dem klar over min affeksjon for elektroniske konsumentprodukter i til dels svært eleverte prisleier, men min kone hadde ikke ytret noen form for bekymring før i går kveld.

I timevis hadde jeg sittet foran en bordradio og skrudd søkerhjulet fram og tilbake, mens jeg ivrig hadde messet om hvor fantastisk denne saken var, og at jeg bare måtte ha en. Iveren hadde vært så stor at jeg hadde hentet både naboer og venner for å la dem ta herligheten i øyesyn.

Men trolig var det ikke før jeg snudde meg mot både kone, naboer og venner og fremviste et glis på linje med det en 13-åring ville hatt den dagen han klarte å finne fram til en av de mange Paris Hilton-videoene på YouTube, at de skjønnte at dette var alvor.

– Nå har han sittet foran bordradioen i fire timer, doktor, og han prøver å fortelle meg at en slik må vi bare ha. En bordradio til nesten 6000 kroner. Slikt er ikke normalt, hørte jeg henne si, før jeg igjen viet min oppmerksomhet mot denne kinesiske lekkerbiskenen.

Hun må tydeligvis ha truffet en eller annen streng hos vedkommende i den andre enden av telefonen. Det tok nemlig ikke lang tid før to menn i hvite legefrakker stod på døren, og mens kona gråt og naboene

trøstet så godt de kunne, ble jeg ført av sted.

– Du trenger å roe deg litt ned. Alle kan gå på en sånn smell. Selv Bondevik gjorde det, ble jeg fortalt av legefrakkene mens vi nærmet oss det jeg forstod var det psykiatriske akuttmottaket.

Iveren over Cayin-radioen hadde naturlig nok roet seg en smule da jeg ble vist inn i et nesten tomt rom. Vinduet hadde gitter på utsiden, og en utskrift fra en PC limt på seg. "Glasset kan ikke knuses", stod det. Noen hadde sikkert forsøkt. På et lite nattbord stod det to små, hvite plastglass. I det ene var det vann. I det andre lå en rød og en blå pille.

– Svelg dem, så får du sove lettere. I morgen får du møte legen, ble jeg fortalt.

– Ja, sa jeg og lot som jeg tok tablettene.

Jeg har aldri hatt problemer med å sove.

Morgenen etter ble jeg vekket av en kvinnelig sykepleier i begynnelsen av 30-årene. Det mørke håret hennes var satt opp i en hestehale, og rundt de grønne øynene hennes var det bare ørlite sminke. To små antydninger til smilehull viste seg da hun spurte om jeg ville ha kaffe til frokosten.

Selv om jeg ikke kunne fordra kaffe, så var ikke dette en anledning til å avvise smilende kvinner i 30-årene. Jeg takket ja.

Noen usmakelige slurker senere ble jeg ført inn til legen.

– Tok De den røde og blå pillen?

Han ga seg ikke. Jeg begynte å lure på hvor mange ganger han hadde stilt det spørsmålet. 1000? 5000? Han virket ikke overvettets imponert over at svaret mitt drøyde.

Jeg lot ham vente litt til.

– Solstad, De vet kanskje hvorfor de er her? Han sukket mer enn han spurte.

– Nei, svarte jeg.

Jeg lot ham bli overrasket før jeg fortsatte.

– Nei, jeg tok ikke pillene. Jeg sover godt

uten. Pillene finner du under hodeputa i senga der jeg sov i natt. Det er ingenting som feiler meg, doktor.

Jeg sa det rolig, uten å vise noe slags tegn på at jeg følte meg uvel. Jeg hadde da pokertryne.

Han kikket ned i papirene sine på ny. Brillene hadde han plassert tilbake på nesetippen.

– Det står noe om en bordradio i rapporten fra akuttmottaket, og at du ble oppfattet som manisk i din omgang med den.

Han tok av seg brillene igjen, og målte meg opp og ned. Jeg antok at han bare hadde glemte å forme setningen sin om til et spørsmål.

– Husker du 50-tallet, husker du radioene fra den gang der du kunne søke deg til radiostasjoner fra hele verden? Den gangen radioen var midtpunktet i stua?

Jeg lot spørsmålet henge i luften, men fortsatte før det kom noe svar.

– Du ser av rapporten at jeg ikke er gammel nok til å ha opplevd 50-tallet, men da jeg var liten satt jeg ofte hos bestefaren min og skrudde meg fram til radiostasjoner på kortbølgen jeg aldri hadde hørt om. Der de pratet et språk jeg ikke forstod. Bestefars radio var mitt første møte med den store verden, og slike radioer lager man ikke lenger. Det var i hvert fall det jeg trodde. Inntil i går.

Jeg så han var blitt litt mer interessert nå. Brillene lå igjen på skrivebordet, og han kikket med et litt mer årvåkent blikk på meg der han satt lettere tilbakelent i den store kontorstolen i skinn.

– Jeg husker de radioene. Vi hadde en gammel Edda hjemme. Men likevel Solstad, denne radioen De ble så euforisk overfor koster jo det hvite ut av øyet. Deres kone nevnte 6000 kroner.

Det var mulig legen spilte et spill, men jeg mistenkte at jeg hadde ham på kroken. En Edda. Jeg måtte le for meg selv.

– Selv om radioen er kinesisk, så kan

Link:

www.norskaudioteknikk.no

heller ikke de lure seg unna kostnader til skikkelige råvarer. Radioen veier hele 12 kilo på strøpelesten, og er i skikkelig treverk med metallplater både i front og bak. Selv de gamle brune, perforerte huntonittplatene som pleide å utgjøre bakplatene på gamle radioer har de etterlignet. Eller etterlignet og etterlignet. På denne er også denne plata i metall. I tillegg er det gode, gammeldagse rør i forsterkerdelen. Sånt koster, selv i Kina.

– Og dette skriver De altså om Solstad?
 – Som skribent får jeg allslags utstyr i hus, men det er sjelden, for ikke å si aldri, jeg har hatt et produkt i stua som har grepet meg på samme måte som denne digre radioen fra Cayin. En ting er det visuelle som er mildt sagt formidabelt. Tenk deg forskjellen på en Daihatsu tresylindret motor og en amerikansk V8er. Samtidig så er det følelsen man får av å bruke radioen. Det digre, tunge søkerhjulet i skikkelig metall, og mulighet til å stille både diskant og bass. Sånt får man jo ikke på utstyr i 2007. Dessuten er selve søkingen manuell. Det er en pinne som beveger seg over displayet og viser hvor du er hen på skalaen, enten det dreier seg om FM, AM eller de to kortbølgebåndene. Det eneste som mangler er strengt tatt navnene på de ulike stasjonene, slik det var på radioen til bestefaren min. Lyden er også helt prima. Det sitter jo et fulltoneelement på hele fem tommer i det solide kabinettet, så her høres faktisk Odd Børretzen ut som Odd Børretzen. Og skulle du få lyst er det bare å koble til både hodetelefoner eller hele radioen til ditt eksisterende stereoanlegg. Man får jo ikke samme følelsen av å bedrive automatisk søk av stasjoner på en DAB-radio. Nyere radioer er definitivt mer praktiske, men eiegleden en slik retroradio kan gi deg, kan

aldri noe nymotens plastikk matche.

Det var det jeg tenkte da jeg satt og lekte meg med radioen i går kveld, doktor. Selv om jeg skal innrømme at jeg muligens ble noe ivrig.

Legen nikket forsiktig.

– Jeg forstår. Jeg forstår.

Han reiste seg og kom gående rundt skrivebordet. Jeg hadde hatt rett når det gjaldt høyden hans. For første gang så jeg et lite glimt av liv i øynene hans, og munnen formet noe som man kunne mistenke var et smil.

– De er neppe syk, Solstad, men De bør kanskje ta en alvorlig prat med Deres kone og forklare hva som egentlig skjedde i går. Hvis De ønsker så kan jeg ta en telefon til henne og forklare hvordan jeg ser på situasjonen.

Jeg nikket stille, og reiste meg for å gå.

– Det var bare en liten ting, Solstad.

Jeg snudde meg mot ham igjen.

– Hvem er det som selger den radioen?

– Norsk Audioteknikk, lo jeg i det jeg tok ham i hånda og gikk ut.

– Hva er det du ler av?

Det var noe rart med stemmen til legen. Den var lysere, men enda merkeligere var det at munnen hans ikke beveget seg.

– Du snakker i søvne igjen.

Endelig klarte jeg å plassere stemmen. Jeg gløttet på det ene øyet. Over meg stod kona og smilte. Jeg var tydeligvis i sofaen, og jeg hadde duppet av.

– Hva drømte du om? Spurte hun.

– Radioen, smilte jeg og pekte bort på Cayin-boksen.

– Jeg bare må ha en sånn!

SPEKIFIKASJONER:

- Frekvensområde FM: 87 – 108 MHz
- AM: 510 – 1620 kHz
- SW: 4,4 – 12,0 MHz
- SW2: 12,0 – 22,0 MHz
- Følsomhet FM: Bedre enn 5 μ V
- AM: Bedre enn 0,5 mV
- SW: Bedre enn 30 μ V
- Høyttaler: Fem tommers bredbåndselement, bassrefleks
- Rørbestykning: To stk. EL84
- Hodetelefontilkobling: 4 - 300 Ohm
- Audioutgang: stereo RCA
- Ekstern antennemotstand FM: 75 Ohm
- AM/SW 300 Ohm
- Utgangseffekt: 10 watt (RMS)
- Størrelse: 42 x 24 x 24 cm (BxHxD)
- Vekt: 12 kilo
- Finish: Kirsebærfiner og børstet aluminium

- + • Den flotteste retroradioen til nå
- + • Enorm feel-good-faktor
- + • God og fyldig lyd

- • Størrelse
- • Pris

Cayin SP105i

PRIS: KR 5.800

IMPORTØR: Norsk Audioteknikk